

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstinget. № 55.

Ottende Session.

36te Møde.

Løvedagen den 7de Februar.

(Fortsat.)

Clausen: Den ærede Secretair savnede, som han sagde, en Slutsteen, det vil sige, han savnede en Angivelse af en bestemt Tidsgrænse, udover hvilken, som han meente, Thinget ikke længere burde tagttage sin Resignation, men selv tage Sagen i Haand. Saaledes forstod jeg hans Mening. Men hvad vilde der blive opnaaet ved en saadan Tilføjning? Og vilde ikke derved Dagsordenen komme i Modstgelse med sig selv? Derfor det staaer fast, som her er blevet udtalt, at „Thinget anseer det for at være af den højeste Vigtighed, baade med Hensyn til Opnaaelse af den i sig selv bedste Ordning og med Hensyn til hele Foranstaltningens Opfattelse og Indflydelse, at Lovgivningens Virksomhed i dette Anliggende udgaaer fra Regjeringens Initiativ,“ vilde man da ikke blive kastet tilbage ved en saadan Tidsbestemmelse, naar man skulde efterkomme, hvad der var blevet erklæret, i en orkesløs, til intet Maal førende Virksomhed? Man kunde komme til at staae, ligesom man nu staaer, med et Lovforslag, om hvilket det var givet, at Regjeringen ikke vilde tage det i sin Haand. Naar man fastholder dette som Hovedpunkt, at til Løsningen af den her foreliggende Op-gave er en Samstemmer og Samvirken af Regjering og Folkerepræsentation den nødvendige Betingelse, da er derved nødvendigvis angivet den Vej, som Rigsdagen har at gaae, og ud over hvilken den ikke bør tænke paa at gaae.

Drejer: Ja, jeg er vistnok aldeles enig med den ærede sidste Taler i, at det er det Unseligste, at en Sag som den, hvorefter det her gjælder, ordnes ved, at Initiativet tages af Regjeringen; men for at den anden Deel af den lovgivende Magt, i hvis Haand Initiativet ogsaa er lagt, skal opgive sin Ret, maa der dog foreligge Noget, der viser en bestemt Udset til, at Regjeringen dog engang vil gaae ind paa at tage Initiativet. Det er det, der mangler mig, og det er derfor, at jeg ikke kan deeltage i at udskyde Sagen paa en saa ubestemt Maade, som Dagsordenen i sin nuværende Form gjør, og jeg har saameget vanskeliggere derved, som jeg ikke kan være enig i den Opfattelse af Betydningen og Virkningen af en Afstemning og eventuel Vedtagelse af Lovforslaget, der af nogle af de ærede Forslagsstillere er udtalt.

Indenrigsministeren: Jeg vil ganske vist ikke ved de Par Ord, som jeg vil bede om det ærede Things Tilladelse til at fremføre, være istand til fyldestgjøre den ærede Secretairs (Drejers) Ønske; men jeg anseer det dog for rigtig at sige disse saa Ord, om de end ikke indeholde Andet, end hvad de ærede Medlemmer forud vide. Jeg har jo nemlig paa et andet Sted aldeles aabent og uforbeholdent udtalt mig om Regjeringens og min egen Stilling til Sagen; jeg har i denne Henseende Intet at tilføie. Det ærede Thing har ved Udtalelser fra forskjellige ærede Medlemmer vist mig, at de Ord, jeg dengang udtalte paa Regjeringens Vegne, ikke ere faldne lydløse til Jorden, saa at det altsaa er aldeles usfordøent her at gjentage dem. Naar der nu er Spørgs-